

[Kirkegaard]

tiativer i samme retning. Hertil kommer så en række opfordringer til amter og kommuner om at indføre et tilsvarende system for institutioner i kommunalt og amtskommunalt regi.

På den enkelte institution vil man givetvis også med fordel kunne uddelegere et større ansvar til den enkelte medarbejder eller grupper af medarbejdere helt ude i yderste geled ved skranken eller ved katederet. I det private erhvervsliv har man for længst indset det rigtige i at uddelegere ansvar. I den offentlige sektor er man som sædvanlig en lille smule bagefter, men man er godt på vej, og disse bestræbelser støtter Det Konservative Folkeparti.

Men her hører enigheden med SF altså også op. SF har den opfattelse, at et kollektivt ledelsessystem er en forudsætning for selvforvaltning og en decentral beslutningskompetence. Efter vores opfattelse vil en sådan gummiledelse være ødelæggende for tanken om selvforvaltning. Vi ser tværtimod en klar ledelsesfunktion som en forudsætning for at kunne uddelegere kompetence. Skal man have kompetence, skal man også være kompetent, og der må ikke kunne opstå tvivl om, hvem der har ansvaret. Derfor er vi nødt til at styrke institutionslederne. Om disse så delegerer ansvaret længere ud, det er deres sag, men det er helt nødvendigt, at de bevilgende myndigheder, om jeg så må sige, ved, hvem de skal hænge op i lygtepælen, hvis der er noget, der kører skævt.

Det betyder naturligvis ikke, at vi på institutionerne kan undvære kollektive organer. Der skal fortsat være samarbejdsudvalg, elevråd, lærerråd osv., men lederen skal styrkes, ikke svækkes. SF henviser til ændringerne i universiteternes styrelse for nu snart 20 år siden. Efter vores opfattelse berettiger erfaringerne herfra ikke til at gennemføre tilsvarende styreformere for andre uddannelsesinstitutioner, snarere tværtimod.

Hovedprincippet i de mange forsøg, som SF ønsker iværksat, er at flytte skolelederens beføjelser til et råd sammensat af lederen, to repræsentanter for det teknisk-administrative personale, fire lærere og fire elever eller studerende. Så er der en særregel for folkeskolen. Her skal endvidere allernådigst deltage fire forældre. Til gengæld skal skolenævnet, så vidt jeg har opfattet bemærkningerne, afskaffes.

Der er altså tale om en kraftig reduktion i forældrenes mulighed for at være med i skolens le-

delse. Kan SF virkelig mene det? Vil man virkelig sparke folkeskolens forældre i ansigtet på denne måde? Jeg vil også gerne spørge Socialdemokratiet, der jo udtalte sig meget positivt om forslagene: Vil fru Helle Degn sparke med? Jeg tror, at disse ting vil blive opfattet meget negativt hos forældrene til børn i folkeskolen, og jeg er overbevist om, at det vil komme til at indgå i den offentlige debat i de kommende måneder, at man vil bogstavelig talt afskaffe den indflydelse, som man har via skolenævnene.

Det må vi klart afvise. Det ville jo næsten svare til, at man afskaffede regering og Folketing og erstattede disse organer med fire repræsentanter for centraladministrationen, fire repræsentanter for befolkningen, to af vores udmærkede folketingsbetjente og så naturligvis Folketingets formand. Og det sidste borger naturligvis for kvaliteten. Alligevel vil jeg godt sætte et spørgsmålstegn ved, om det er den vej, vi skal.

Som sagt må vi afvise SF's beslutningsforslag, ikke på grund af denne eller hin detalje, men fordi vi principielt er helt uenige med SF i deres ideer om den kollektive ledelse.

Jeg skal tilføje, at denne afvisning deles af Centrum-Demokraterne.

Britta Schall Holberg (V):

Vi kan forhåbentlig efterhånden alle sammen se, at uddelegering af økonomisk ansvar og kompetence er den eneste rigtige måde, hvis vi skal skabe engagement og ansvarsfølelse blandt mennesker, der i det daglige er dem, der har problemerne inde på livet, og derfor også er dem, der bedst kan styre og vurdere inden for deres område. Men er det fuldstændig undgået SF's opmærksomhed, at det demokrati i undervisningen og den selvforvaltning, man her lægger op til, faktisk foregår i øjeblikket over det ganske land?

Vi havde jo diskussionen sidste gang i forbindelse med Socialdemokratiets forslag, og jeg skal derfor ikke sige mere om elevdemokrati. Jeg skal dog heller ikke undlade her at nævne, at jeg sidste gang også tog afstand fra den kollektive ledelse, som SF også lægger op til i deres forslag, og jeg skal ikke undlade at lufte min meget store undren over SF's forslag om at nedlægge skolenævnene.

Om selvforvaltning vil jeg derimod gerne brede mig lidt mere og sige, at jeg husker, hvil-